

„Problémem je stát” • Otevři svou mysl

otevrisvoumysl.cz/argentinsky-prezident-javier-milei-se-v-davosu-pustil-do-elit-problemem-je-stat

19. ledna 2024

QR Platba

Argentinský prezident Javier Milei vystoupil ve středu 17. ledna na konferenci Světového ekonomického fóra v Davosu, kde chválil volný trh a kritizoval zásahy státu, sociální spravedlnosti a regulace. Mile během svého projevu kontroly na roli státu v širokém spektru činností, které podle něj představují spíše páky, než aby občanům svobodně prosperovaly úsilí vlastním.

► Nefungují Vám videa níže? Klikněte [zde](#).

↓ **Video českým dabingem** ↓

↓ **Video v originále s českými titulky** ↓

Jestli jsou překlady Vás hodnotné, jejich následuje příspěvím na tvorbu níže kartou (ocením měsíční podporu) nebo ZDE na bankovní účet. Děkuji! (ps: Po kliknutí na tlačítko „Přispět” budete přesměrování na platební bránu)

Darovaná částka

Frekvence daru

Sledujte také na: [NášTub](#) / [Odysee](#) / [Rumble](#) / [Substack](#)

Originál videa publikován [ZDE](#) : 17. ledna 2024

Přepis videa:

Dobré odpoledne. Děkuji. Dnes jsem tady, abych vás informoval o tom, že západní svět čelí významné hrozbě. Je v ohrožení, protože ti, kteří měli hájit hodnotu západního světa, jsou ovládnuti světonázorem, který nevyhnutelně vede k socialismu a následně k chudobě a ekonomickému strádání. Bohužel v posledních desetiletích hlavní představitelé západního světa, motivováni některými dobře míněnými touhami pomoci druhým a jinými touhou patřit k privilegovanému kastě, opustili model svobody ve prospěch různých verzí toho, co nazýváme kolektivismem.

Jsme tu proto, abychom vám řekli, že kolektivistické experimenty nikdy nejsou řešením problémů, které trápí občany světa, ale spíše jsou jejich příčinou. Věřte mi, že není nikoho lepšího než nás Argentinců, kdo by mohl podat svědectví o těchto dvou otázkách. Když jsme v roce 1860 přijali svobodu, za 35 let jsme se stali první dominantní světovou mocností.

Za 35 let jsme se stali první světovou mocností. Zatímco když jsme přijali kolektivismus za posledních 100 let, viděli jsme, jak se naši občané začali systematicky ožebračovat, až se propadli 140. místo na světě. Než však budeme moci vést tuto diskusi, bylo důležité, abychom se podívali na údaje, které podporují, proč je kapitalismus volného nejen možným systémem k ukončení světové chudoby, ale také jediným trhu morálně žádoucím systémem, jak toho dosáhnout.

Vezmeme-li v úvahu historii ekonomického pokroku, můžeme vidět, jak od roku nula až přibližně do roku 1800 zůstával světový HDP na obyvatele po celé sledované období prakticky působit. Pokud bychom se podívali na graf vývoje hospodářského růstu v lidských dějinách, viděli bychom graf ve tvaru hokejky, exponenciální funkce, která zůstávala po 90 % času řešení a od 19. století exponenciálně vystřeluje vzhůru. Jedinou výjimkou z této stagnující historie byl konec 15. století, kdy byla objevena Amerika.

Až na tuto výjimku od roku nula do roku 1800 celosvětový HDP na obyvatele stagnoval bez výraznějších změn. Nejenže kapitalismus vytvořil explozi bohatství, a to od okamžiku, kdy byl jako ekonomický systém, pokud analyzujeme údaje, ale zjistíme, že růst se celé období zrychloval. Po celé období mezi lety nula a 1800 zůstávalo tempo růstu HDP na stabilní úrovni na úrovni přibližně 0,02 % ročně, tedy prakticky bez růstu. Od 19. století s průmyslovou revolucí dosahuje tempo růstu 0,66 %.

Vzhledem k současné době by k dosažení dvojnásobného nárůstu HDP na obyvatele bylo potřeba přibližně 107 let. V letech 1900-1950 se míra růstu zvyšuje na 1,66 % ročně. Na zdvojnásobení HDP na obyvatele již nepotřebujeme 107 let, ale 66 let. Vezmeme-li období od roku 1950 do roku 2000, dosahujeme, že tempo růstu 2,1 % ročně by znamenalo, že za pouhých 33 let bychom mohli zdvojnásobit světový HDP na obyvatele. Tento trend se zdaleka nezastavil a zůstává živý i nyní, pokud uvažujeme o období od roku 2000 do roku 2023.

Tempo růstu se opět zvýšilo na 3 % ročně, což znamená, že bychom mohli celosvětový HDP na obyvatele zdvojnásobit za pouhých 23 let. Při studiu HDP na obyvatele od roku 1800 do současnosti, lze pozorovat, že po průmyslové revoluci se celosvětový HDP na obyvatele znásobil více než 15krát, čímž vznikla exploze bohatství, která vymanila 90 % světové populace z chudoby. Nikdy nesmíme

zapomenout, že v roce 1800 žilo v extrémní chudobě přibližně 95 % světové populace, zatímco v roce 2020, před pandemií, toto číslo snižuje na 5 %. Závěr je zřejmý.

Kapitalismus volného trhu jako ekonomický systém zdaleka není příčinou našich problémů. Je jediným nástrojem, který máme k dispozici, abychom ukončili hlad, chudobu a bídu na celé planetě. Empirické důkazy jsou nezpochybnitelné. Není pochyb o tom, že kapitalismus volného trhu je z hlediska produktivity lepší, levicová skupina napadla kapitalismus pro jeho morální problémy, protože je podle nich, jak říkají jeho kritici, nespravedlivý. Tvrdí, že kapitalismus je špatný, protože je individualistický, a kolektivismus je dobrý, protože je altruistický vůči ostatním.

A proto usilují o sociální spravedlnost. Ale tento koncept, který se v poslední době stal ve vyspělém světě módním, je v naší zemi v politickém diskurzu stálou součástí už více než 80 let. Jde o to, že sociální spravedlnost je nespravedlivá a nepřispívá k všeobecnému blahobytu. Naopak, je to myšlenka ze své podstaty nespravedlivá. Protože je násilná. Je nespravedlivá, protože stát je financován z daní a daně jsou vybírány násilím, nebo může někdo z nás s jistotou říci, že platí daně z vlastní vůle? Z toho vyplývá, že stát je financován z donucení a že čím vyšší je daňové zatížení, tím větší je donucení, což vede k omezení svobody.

Ti, kdo prosazují sociální spravedlnost, vycházejí z myšlenky, že ekonomika jako celek je koláč, který lze rozdělit i jinak. Tento koláč však není dán. Je to bohatství, které vzniká v procesu, který například Israel Kirzner nazývá objevováním trhu. Pokud zboží nebo služba, které firma nabízí, nejsou žádané, tato firma zkrachuje, pokud se nepřizpůsobí tomu, co trh požaduje. Vytvořit kvalitní výrobek za dobrou cenu nebo atraktivní, uspět a vyrábět více.

Trh je tedy procesem objevování, kdy kapitalista za pochodu nachází správný směr. Pokud však stát kapitalistu trestá za úspěch a blokuje ho v tomto procesu, ničí jeho motivaci a důsledkem je, že bude vyrábět méně a koláč bude menší, což generuje škody pro společnost.

Kolektivismus tím, že brání objevování a brání přivlastňování, svazuje podnikateli ruce a brání mu vyrábět lepší zboží a nabízet lepší služby za lepší cenu.

Jak je tedy možné, že z akademických kruhů, mezinárodní politiky a ekonomických teorií je démonizován ekonomický systém, který nejenže vyvedl 90 % světové populace z extrémní chudoby a činí tak stále rychleji, ale je také spravedlivý a morálně lepší. Díky kapitalismu se svět v současnosti nachází v nejlepším období. Nikdy v historii neexistoval okamžik s větší prosperitou, než v jakém žijeme dnes.

Dnešní svět je svobodnější, bohatší, mírumilovnější a prosperující než kdykoli předtím. To platí pro všechny, ale zejména pro ty země, které jsou svobodné, kde se respektuje ekonomická svoboda a individuální vlastnická práva.

Svobodné země jsou totiž dvanáctkrát bohatší než země represivní. Říká se, že ve svobodných zemích se lidem žije lépe než 90 % obyvatel represivních zemí. Ve standardním formátu má 25krát méně chudých lidí a v extrémním formátu 50krát méně. A aby toho nebylo málo, občané svobodných zemí žijí o 25 % déle než občané zemí represivních. Abychom pochopili, co přicházíme hájit, je nyní důležité definovat, co máme na mysli, když mluvíme o libertariismu.

K jeho definici využijí slov největšího zastávce myšlenek svobody v Argentině, profesora Alberta Benegase Lynche, který říká, že libertariánství je neomezený respekt k životnímu projektu druhých, založený na zásadě neútočení a na obraně práva na život, svobodu a majetek, jehož základními institucemi jsou soukromé vlastnictví, volný trh bez státních zásahů, volná konkurence, dělba práce a společenská

spolupráce, kdy člověk může být úspěšný pouze tím, že slouží druhým zbožím lepší kvality za lepší cenu. Jinými slovy, kapitalista, úspěšný podnikatel je společenský dobrodinec, který přispívá k blahobytu celé společnosti. Stručně řečeno, úspěšný podnikatel je hrdina.

To je model, který navrhujeme pro budoucnost Argentiny, model založený na základních principech libertariánství, na obranu života, svobody a vlastnictví. Jestliže se kapitalismus volného trhu a ekonomická svoboda staly pozoruhodnými nástroji k vymýcení chudoby na celém světě a v současné době prožíváme nejpříznivější období v dějinách lidstva, stojí za to se zeptat, proč tvrdím, že Západ je v ohrožení.

Tvrdím, že Západ je ohrožen, protože v zemích hájících volný trh, soukromé vlastnictví a další instituce libertariánství, sektory politického a ekonomického establishmentu kvůli chybám ve svém teoretickém rámci a ambicím po moci podkopávají libertariánství, otevírají dveře socialismu a potenciálně nás odsuzují k chudobě, bídě a stagnaci. Nikdy by se totiž nemělo podotýkat, že socialismus je vždy a všude zbídačující, selhal ve všech zemích, kde se o něj pokoušeli. Byl to neúspěch ekonomický, byl to neúspěch sociální, byl to neúspěch kulturní.

A také zabil více než 100 milionů lidských bytostí. Hlavním problémem Západu dnes je, že musíme čelit nejen těm, kteří i po pádu zdi a zdrcujících důkazech nadále obhajují zbídačující socialismus, ale také našim vlastním vůdcům, myslitelům a akademikům, kteří chráněni v mylném rámci podkopávají základy systému, který nám přinesl největší bohatství a prosperitu v našich dějinách.

Teoretickým rámcem, který mám na mysli, je neoklasická ekonomická teorie, která navrhuje nástroje, které neúmyslně slouží zásahům státu, socialismu a degradaci společnosti. Problém s neoklasickým modelem

spočívá v tom, že jelikož model, který si zamilovali, neodpovídá realitě, přičítají chybu údajnému selhání trhu, místo aby revidovali premisy svého modelu.

Pod záminkou selhání trhu se zavádějí regulace, které pouze vytvářejí deformace v cenovém systému, jež brání ekonomické kalkulaci, a tedy úsporám, investicím a růstu. Tento problém v podstatě spočívá v tom, že ani údajně libertariánští ekonomové nechápou, co je to trh, protože kdyby to chápali, rychle by se ukázalo, že není možné, aby existovalo něco jako tržní selhání. Trh není jen grafický popis křivky nabídky a křivky poptávky na grafu. Trh je mechanismus společenské spolupráce, v němž dochází k dobrovolné směně vlastnických práv.

Vzhledem k této definici je tedy diskuse o selhání trhu protimluv. Žádné selhání trhu neexistuje. Pokud jsou transakce dobrovolné, jedinou situací, kdy může dojít k selhání trhu, je přítomnost nátlaku, a jediným, kdo má možnost všeobecně donucovat, je stát, který má monopol na násilí. Pokud se tedy někdo domnívá, že dochází k selhání trhu, doporučil bych mu, aby si ověřil, zda mezi tím není státní zásah. Pokud žádný státní zásah nenajde, navrhněte přeanalyzovat, protože je to rozhodně špatně. Tržní selhání neexistují.

Příklad údajného tržního selhání popisují neoklasičtí zastánci jako koncentrované struktury v ekonomice. Bez funkcí, které prokazují rostoucí výnosy z rozsahu, jejichž protějškem jsou koncentrované struktury ekonomiky, bychom však nedokázali vysvětlit fenomén hospodářského růstu od roku 1800 do současnosti. Jak zajímavé. Počínaje rokem 1800 a pokračujíc dále, kdy obyvatelstvo zažívá více než osminásobné či devítinásobné zmnožení, jeho příjem na hlavu prodělal více než patnáctinásobný růst.

Pro upřesnění, existuje více výnosů, které způsobují pokles chudoby z 95 % na 5 %. Přítomnost rostoucích výnosů však znamená existenci koncentrovaných struktur, které by se v tržní ekonomice označovaly

například jako monopol. Jak je možné, že něco, co podle neoklasické teorie vytvořilo tolik blahobytu, je považováno za selhání trhu. Neoklasičtí ekonomové – přemýšlejte mimo zajeté rámce. Když model selže, nezlobte se na realitu. Zlobte se na model a změňte ho.

Dilema neoklasického modelu spočívá v tom, že se snaží zlepšit fungování trhu tím, že se zaměřují na domnělá selhání. Tím nejenže otevírají dveře socialismu, ale také podkopávají hospodářský růst. Například zavedení regulace monopolů, likvidace jejich zisků a zahlazení rostoucích výnosů by nevyhnutelně zničilo hospodářský růst. Jinými slovy, pokaždé, když chcete napravit domnělé selhání trhu, nevyhnutelně kvůli neznalosti trhu nebo proto, že jste se upnuli k neúspěšnému modelu, otevíráte dveře socialismu a odsuzujete lidi k chudobě.

Tváří v tvář teoretickým a empirickým důkazům, že státní zásahy jsou škodlivé a selhaly, protože to jinak nešlo... řešením, které kolektivisty navrhne, není větší svoboda, ale větší regulace, která vygeneruje sestupnou spirálu regulací, dokud všichni nezchudneme a život nás všech nebude záviset na byrokratovi sedícím v luxusní kanceláři.

Vzhledem k drtivému selhání kolektivistických modelů a nepopíratelnému pokroku svobodného světa byli socialisté nuceni změnit svůj program. Opustili třídní boj založený na ekonomickém systému, aby jej nahradili jinými údajnými sociálními konflikty, stejně škodlivými pro život společnosti i pro hospodářský růst. Prvním z těchto nových bojů byl směšný a nepřírozený boj mezi mužem a ženou.

Libertariánství již zakládá rovnost mezi pohlavími. Základní kámen našeho vyznání říká, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že všichni máme stejná nezczitelná práva udělená Stvořitelem, mezi něž patří život, svoboda a vlastnictví. Tento program radikálního feminismu vedl k nárůstu státních zásahů, které brzdí ekonomický proces. Poskytuje

pracovní místa byrokratům, kteří společnosti ničím nepřispěli, ať už prostřednictvím ministerstev pro ženy, nebo mezinárodních organizací prosazujících tuto agendu.

Dalším konfliktem, který socialisté představují, je konflikt člověka proti přírodě. Tvrdí, že lidé škodí planetě a že je třeba ji chránit za každou cenu, dokonce prosazují mechanismy kontroly populace nebo podporují kontroverzní agendu práva na potrat. Bohužel tyto škodlivé myšlenky silně pronikly do naší společnosti. Neomarxistům se podařilo ovládnout zdravý rozum západního světa. Dosáhli toho díky tomu, že si přivlastnili média, kulturu, univerzity a ano, dokonce i mezinárodní organizace. Poslední případ je velmi závažný, protože se týká institucí s obrovským vlivem na politická a ekonomická rozhodnutí zemí v těchto mnohostranných organizacích.

Naštěstí se stále více z nás odvažuje pozvednout svůj hlas. Protože vidíme, že pokud se těmto myšlenkám nepostavíme čelem, jediným možným osudem bude více státu, více regulace, více socialismu, více chudoby, méně svobody a v důsledku toho horší kvalita života. Bohužel, Západ se touto cestou již vydal. Mnohým se může zdát směšné tvrdit, že Západ přijal socialismus.

Tento názor je však směšný pouze tehdy, pokud se omezíme na tradiční ekonomickou definici socialismu, která říká, že se jedná o ekonomický systém, kde stát vlastní výrobní prostředky. Podle mého názoru je třeba tuto definici aktualizovat, aby z mého pohledu odrážela současné okolnosti. Dnes státy nepotřebují ovládat výrobní prostředky, aby mohly kontrolovat všechny aspekty života jednotlivců.

Pomocí nástrojů, jako jsou peněžní emise, dluh, dotace, kontrola úrokových sazeb, kontrola cen a regulace k nápravě údajných selhání trhu, mohou řídit osudy milionů lidských bytostí. Tak jsme dospěli do bodu, kdy s různými názvy či formami jsou dobré části politicky přijímaných nabídek ve většině západních zemí obecně

kolektivistickými variantami. Ať už se otevřeně hlásí ke komunistům, fašistům, nacistům, socialistům, sociálním demokratům, národním socialistům, křesťanským demokratům, keynesiáncům, neokeynesiáncům, progresivistům, populistům, nacionalistům nebo globalistům. Nakonec mezi nimi nejsou žádné podstatné rozdíly.

Všichni tvrdí, že stát má kontrolovat všechny aspekty života jednotlivců. Všichni definují model, který je v rozporu s modelem, jenž vedl lidstvo k nejvelkolepějšímu pokroku v jeho dějinách. Jsme tu dnes proto, abychom pozvali ostatní západní země k obnovení cesty k prosperitě. Ekonomická svoboda, omezená vláda a neomezený respekt k soukromému vlastnictví jsou pro hospodářský růst nezbytné. Zchudnutí, které kolektivismus produkuje, není fantazií ani fatalismem. Je to realita, kterou Argentinci velmi dobře znají již nejméně 100 let. Protože jsme ji již zažili. Už jsme si tím prošli, protože, jak jsem již řekl, od chvíle, kdy jsme se rozhodli opustit model svobody, který nás učinil bohatými, jsme uvězněni v sestupné spirále, kde jsme den ode dne chudší.

To znamená, že jsme to již sami zažili. A jsme tu proto, abychom vás varovali před tím, co se může stát, pokud západní země, které zbohatly díky modelu svobody, budou pokračovat na této cestě otroctví. Argentinský případ je empirickým důkazem, že bez ohledu na bohatství, přírodní zdroje, schopnost obyvatelstva, úroveň vzdělání nebo množství zlatých cihel v pokladně centrální banky, tyto faktory nezaručují úspěch. Jsou-li přijata opatření, která brání volnému fungování trhů, volné soutěži, svobodnému systému cen, je-li bráněno obchodu, je-li napadáno soukromé vlastnictví, jediným možným cílem je chudoba.

Závěrem bych chtěl předat vzkaz všem přítomným podnikatelům i těm, kteří zde nejsou, ale sledují nás z celého světa, ať už jsou zde fyzicky, nebo ne. Nenechte se zastrašit politickou třídou ani parazity, kteří žijí

na úkor státu. Nepodléhejte politické třídě, která chce pouze prodloužit svou moc a zachovat si svá privilegia. Jste sociální dobrodinci, jste hrdinové. Jste tvůrci nejvýjimečnější éry prosperity, jakou jsme kdy zažili.

Nedovolte nikomu, aby říkal, že ambice jsou nemorální. Pokud vyděláváte peníze, je to proto, že poskytujete lepší produkt, lepší cenu, přispívající k blahobytu. Neustupujete postupu státu. Stát není řešením. Stát je problémem sám o sobě. Vy jste skutečnými hrdiny tohoto příběhu. A vězte, že ode dneška máte Argentinu jako bezpodmínečného spojence. Děkuji vám mnohokrát a ať žije svoboda, sakra.

Překlad: David Formánek

Napsat komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna. Vyžádané informace jsou označeny *